

Шановні дорослі!

Любов до читання не виникає зненацька. Для неї потрібно підготувати благодатний ґрунт, посіяти добірне зерно, а потім дбайливо плекати тендітний паросток, поки він не зміцніє та не дасть перші плоди.



твори з однією сюжетною лінією;
невелике коло дійових осіб



короткі твори,
в яких переважають прості речення



прості сюжети; зрозуміла лексика;
поступове ускладнення синтаксичних
конструкцій



складніші, але доступні для
сприйняття сюжети; нова лексика;
образні вислови

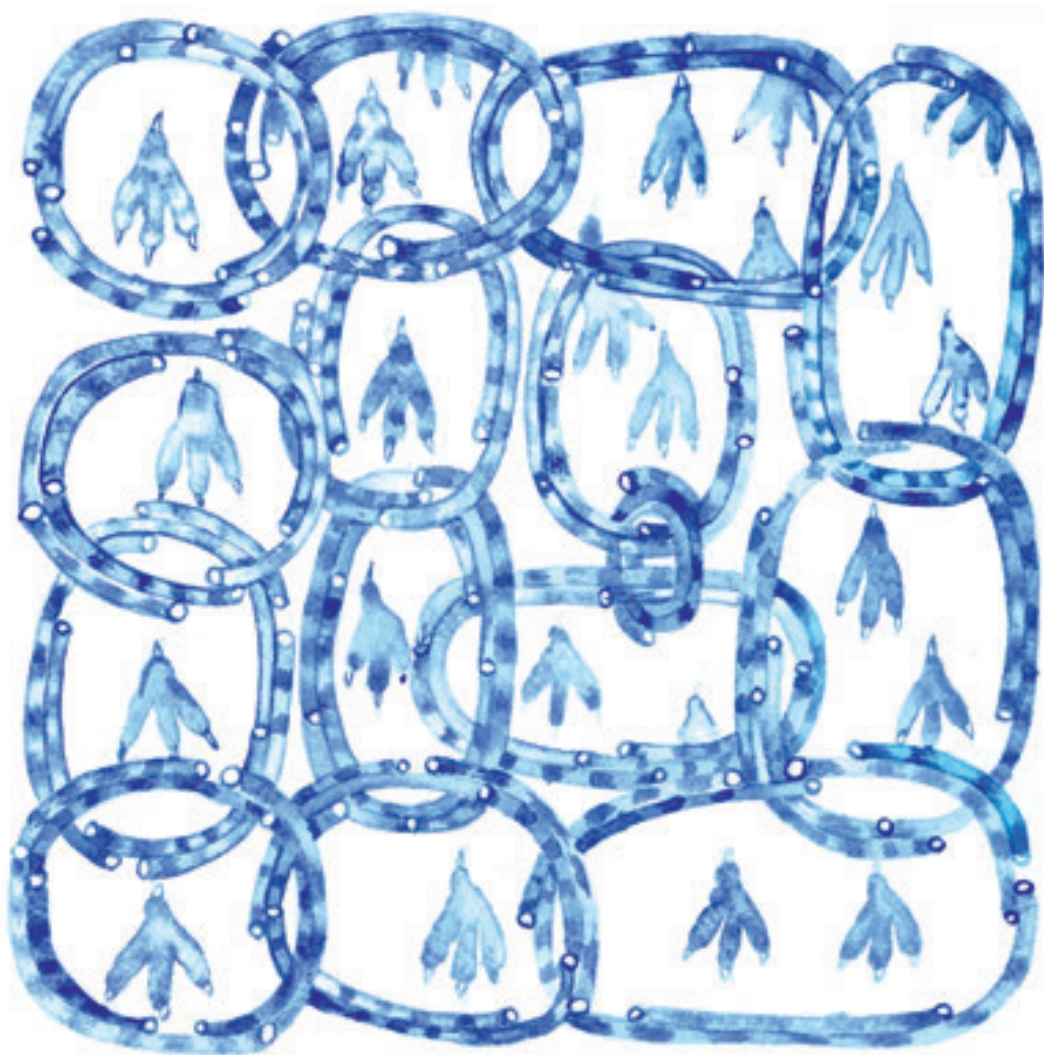


різноманітні за жанром
і тематикою твори для розвитку
пізнавальних інтересів



Серія книг «Читання – це справді цікаво!»
забезпечить поетапне формування
в дітей навички смислового читання через
пробудження інтересу, заохочення прагнення
читати самостійно, вдосконалення читацьких
умінь, розвиток пізнавальних інтересів.

написав **Богдан Мельничук**
намалював **Володимир Якубовський**



ЗАДЕРИКУВАТИЙ ПІВЕНЬ





Літній день хилився до обр'ю. З-за паркана, що огороджував сільське подвір'я, на вулицю долинали різні звуки: сокотіли кури, кахкали качки і гелґотали гуси. Замукала корова – довго й протяжно. До неї відразу ж заговорив господар обійстя:

– Іду, Лиско, іду. Я ж бачу, що вже вечоріє. Зараз заведу тебе до хліва.

Услід за чоловіком озвалася господиня:

– Кури, ану на сідало! Чи хочете, щоб вас ніч у дворі захопила? І вам, качки, пора спати. І вам, гуси. А для Бровка робота тільки починається...

Тихенько кілька разів гавкнув собака.

– Так-так, Бровку, вилазь із буди, пильнуватимеш увечері та вночі, чи все гаразд, – підтвердила господиня.

Залопотівши крилами, на паркан вилетів півень Горлан. Зручно всівшись, він почав обурюватися, кажучи сам до себе:



– Тим туди, тим туди, тому ще кудись... Розке-
рувалися тут. Подумаєш, господар і господиня.

А я не хочу спати. І вартувати не бажаю. А хочу
робити те, що я хочу. От не бажаю – і не піду
на сідало. Вдень кури, вночі кури... набридло.
Чому я, поважний і розумний, маю так рано
йти спати? Бо цього хочеться господареві та
господині? А мені не хочеться!

За мить прилетіла й сіла поруч із Горланом
Розумна Ворона.

– Кар-р, кар-р-р... Добрий вечір тобі, Горлане!
І правильно зробиш, що не підеш на сідало ра-
зом із курми. Це кажу тобі я, Розумна Ворона.
Наскільки щойно почула,
ти також розумний...



– Дуже! – самовпевнено підтвердив Горлан.

– А якщо ти дуже розумний, то, справді, чому маєш іти спати разом із якимись... гм... прише-
лепкуватими курми? – запитала ворона. – Чому повинен коритися чужій волі? Ти маєш робити тільки те, що тобі хочеться. Навіть більше того: ще й іншими керувати. Аби й вони робили те, що тобі захочеться.

– Ти справді так вважаєш, Розумна Вороно?

– Авжеж! – повторила чорна птаха. – Ось поміркуй. Хто у дворі найголосніший?

– Я, – вигукнув півень і хотів закукурікати: – Ку-
ку...

Але Розумна Ворона обірвала Горлана:

– Не треба. Нас почують. Я й так знаю, як ти співаєш, Горлане. Слухай мене далі. Хто у дворі найкрасивіший?

– Звичайно, я, – гордо стріпнув крилами півень.

– А в кого дзьоб найміцніший? – допитувалася ворона.

– Звичайно, що у мене. Чи ти сумніваєшся? То я можу довести це... – півень замахнувся, ніби хотів клюнути.

Розумна Ворона відсахнулася:

– Ні-ні, я не сумніваюся. Це тобі нагадую, що ти тут і найголосніший, і найкрасивіший, і дзьоба найміцнішого маєш, не кажучи вже про пазурі.

– Еге ж. І гребінь такий гарний тільки в мене.

– Так, він – як твоя корона, – похвалила ворона. – Ти – від народження коронований. А всі інші – простого роду. Значить, саме ти маєш бути хазяїном у дворі, всі повинні слухатися тебе, а не когось іншого. Зрозумів?

– Що ж тут незрозумілого? Я й сам уже не раз над цим думав. От тільки не збагну: а тобі яка з того вигода?

– З чого? – уточнила ворона.

– Із того, що я, маючи корону, – стріпнув головою півень, – стану хазяїном у дворі?

– Сказати чесно?

– Тільки так. Короля не можна обманювати, бо він може покарати.

Ворона нахилилася ближче до Горлана:

– Скажу чесно: я хочу бути твоїм радником. Тобто радницею. Тобто, якщо по-простому, то біля тебе і я проживу. Не буду щодня голову сушити, де мені поживу взяти. Ти ж не забудеш, що це я тобі підказала: маєш бути хазяїном! Не обділиш мене?

– Ті, які керують, бувають щедрі, – надувшись, мовив півень. – Особливо – з тими, хто допомагає їм керувати. Так по телевізору казали.

– І правильно казали, – підтвердила ворона. – Радникам, а тим більше радницям, ведеться не гірше, ніж королям...